

VE VÍRECH OSUDU.

Román. — Anglicky napsala May Flemingova.

“Ó Djuku! ó Djuku! Jak se mu h s tebou rozloučit? ó Djuku, mňoře to utrhne srdeč!”

Vzlykala blasitě. Dekorační malíř uvolnil její ruce, a jemně ji odstrávил od sebe, díval se na ni očima plnýma němeho zoufalství.

“Musíš jít, a to rychle, Polly; s bohem, drahoušku, buh tě žehnej!”

Vedl ji k pokoji. Na prahu se zastavil a polibil ji srdceč.

Dveře se za ní zavíryly; štěsti Djukova života bylo to taná ztratil své všechno!

Vrátil se pomalu k svému stáremu sedadlu, posadil se, položil ruce na stůl a na ně sváj obličeji, jako by nikdy již ho nechtěl zvenouti. Již mnoho mil leželo mezi ním a jeho drahouškem, a sestra našla jej v témž stavu.

Zlibala Alisu, Rosinu, vzlykajíc a prolévajíc slzy, a spěchala od nich do kočáru, okrášleného erbym. Kočí práskl do koni. Stálá si přes obličeji malý, modrý závoj a odvrátila se od svého společníka. Letěl městem. Divala se ven s usazenýma očima, aby ještě jednou spatřila známou ulici. Eliša Longová ji dálala z okna s bohem, a Francis Earlscourt, krádeje na stanici, pozvedl klobouk, když jela kolem. Tu napadlo Polly v nesmírném jejím žalu, zda Vit Earlcourt bude také na nádraží, aby ji dal s bohem.

Nebyl tam.

“Měli jsme ho nejradi a mohl přijít,” tanulo jí na mysl, když ji lord pomáhal do zvláštního kupe. Jen dvě minuty do odjezdu, a on zde není.

“S bohem, miss Lisleová; přeju vám přijemnou cestu,” pravil Francis, potřáhl ji rukou a odstoupil. V tom okamžiku se hnali po silnici, černý kůň, zahalený v mraku zdviženého prachu, nesa těžce oddychujícího jezdce. Černý kůň byl Vít a jezdec Vit Earlscourt, který se opozdil, poňavdál například hezounký mechan vyložený košíček nejvzácnějšími květinami a ovcem. Seskočil se svého koně a podal ji košíček. Srdeč Polly radostně poskočilo.

“Nikdy bych si nebyl odpustil, když byl příslušný pořád. S bohem, miss Lisleová, nezapomeňte docela na své přátele v Speckhavenu ve svém parfízském klášteře, a prosím vás o to snažně, jen se nestáňte jeptiškou. Nezasíli výchom vaši ztráty.”

Sotva se dotkla ruky podvádavé skrz okno, ozvalo se písknutí a vlak se hnul. Ještě upřela jediný pohled ven, který utkvěl na jeho postavě; držel klobouk v ruce; slunce ozáplavilo krásnou jeho hlavu. A poslední tvar, kteror děvče sebou ze starého života uznalo, s tím úsměvem, který ji dodával neobývalou krásu, byla tmavá italská tvář Vita Earlscourtu.

144

Díl třetí.

L

PO DVOU LETECH.

Byl jasný den v polovici září. Opactví Montalien konal se lov — a stílení z ruční ozývalo se po celý den ze stránsk a fepočích polí.

V Montalienu bylo šest mužů: lord Montalien a jeho bratr Vít, smělec Allan Fane, manžel boha té Diane Hauttonové, pan Stedman, sir Gordon a gardový setník Williera. V domě nebylo jediné svobodné ženské, jež by jim překážela při střelecké koptové nebo kasielu večer výtečný oběd, připravený paní Hamperovou. Požávali úplně svobody a bavili se nenuceně.

“Jsoú dobý, kdy bývají ženy žádoucí, ba nevyhnuteľný,” pravil Vit Earlcourt svým ospalým hlásenem. “Okrašlouť nám život.”

“Jsi zamilovaný do hezké Alise, Vite. Rozprostříš jako obyčejně své sítě a šťastně ji ulovíš.”

Vit se podivil přes stůl na svého bratra.

“Přiznávám se, že mám až ten velký štěstí, ale zádá se mi, že Alisa má rozhodnějiný výběr než ty ostatní. Zdá se, že na ni nečiním takový dojem, jak bych si přál. Myslím, že mám nějakého soka.”

Jeho ospalý, polozařený oči upiraly se na bratra. Lord Montalien se vesele smál.

“Miníš li mne, Vite, jak se mně zádá, čímž mně krvídu. Neblazním se nikdy za venkovskými výběry, když byly sebe rozmilejší.”

Francis Earlcourt nepřiznával,

aby se nebyl ani zločinu zalekl, aby se ho sprostil.

Odvratil se od obrazu — připadal mu, že usmívající se tvář lady Montalienové a jejího syna se mu vysmívají.

“Není vzdálen den, kdy s největší radostí vás hodim do ohně,” pravil. “Ten den jest blízký, kdy Montaliene, kdy tvůj miláček bude uvězněn pro dlouhy, anebu bude nucen prechnouti ze své vlasti.”

Přecházel po komnatě zamračeně, když píkla v nízké své duši.

“Jak bych přemohl její tvrdosínost?” hučel mrzut. “Má u čerta pevnou vůli! Co u všechn výdůmám nyní činiti? Moji musí být, a když měl tu strašnou pokutu zaplatiti — snubním prstenem! Snad bych ji možná vyměnil?”

“Vit netekl mnoho, ale bratr jeho se zarčel. Ženy z domu Montaliene byly proslulé svou krásou. Ale malá Alisa jest výmínečně hezká, a myslím, že mnohá lady Montalienová by se ji krásou nevyrvala.”

Vit netekl mnoho, ale bratr jeho se zarčel. Ženy z domu Montaliene byly proslulé svou krásou.

“Dveře se za ní zavíryly; štěsti Djukova života bylo to taná ztratil své všechno!

Vrátil se pomalu k svému stáremu sedadlu, posadil se, položil ruce na stůl a na ně sváj obličeji, jako by nikdy již ho nechtěl zvenouti. Již mnoho mil leželo mezi ním a jeho drahouškem, a sestra našla jej v témž stavu.

Zlibala Alisu, Rosinu, vzlykajíc a prolévajíc slzy, a spěchala od nich do kočáru, okrášleného erbym. Kočí práskl do koni. Stálá si přes obličeji malý, modrý závoj a odvrátila se od svého společníka. Letěl městem. Divala se ven s usazenýma očima, aby ještě jednou spatřila známou ulici. Eliša Longová ji dálala z okna s bohem, a Francis Earlscourt, krádeje na stanici, pozvedl klobouk, když jela kolem. Tu napadlo Polly v nesmírném jejím žalu, zda Vit Earlcourt bude také na nádraží, aby ji dal s bohem.

Nebyl tam.

“Měli jsme ho nejradi a mohl přijít,” tanulo jí na mysl, když ji lord pomáhal do zvláštního kupe. Jen dvě minuty do odjezdu, a on zde není.

“S bohem, miss Lisleová; přeju vám přijemnou cestu,” pravil Francis, potřáhl ji rukou a odstoupil. V tom okamžiku se hnali po silnici, černý kůň, zahalený v mraku zdviženého prachu, nesa těžce oddychujícího jezdce. Černý kůň byl Vít a jezdec Vit Earlscourt, který se opozdil, poňavdál například hezounký mechan vyložený košíček nejvzácnějšími květinami a ovcem. Seskočil se svého koně a podal ji košíček. Srdeč Polly radostně poskočilo.

“Nikdy bych si nebyl odpustil, když byl příslušný pořád. S bohem, miss Lisleová, nezapomeňte docela na své přátele v Speckhavenu ve svém parfízském klášteře, a prosím vás o to snažně, jen se nestáňte jeptiškou. Nezasíli výchom vaši ztráty.”

Sotva se dotkla ruky podvádavé skrz okno, ozvalo se písknutí a vlak se hnul. Ještě upřela jediný pohled ven, který utkvěl na jeho postavě; držel klobouk v ruce; slunce ozáplavilo krásnou jeho hlavu. A poslední tvar, kteror děvče sebou ze starého života uznalo, s tím úsměvem, který ji dodával neobývalou krásu, byla tmavá italská tvář Vita Earlscourtu.

“At” jen si Francis pozor; ona jest zasnobena s jakýmsi mlynářem z města, a kdyby ten se to doveďel, zastřelí ho na místě.”

“Vy tedy myslíte —” začal Stedman.

“Vím to, a vy to víte též,” odpověděl Vit, “nemusíte se na mě vysmívat —”

“Myslite, příteli?” ozval se chladný hlas a vysoká postava Augusta Stedmana, stojící mezi otevřenými dveřmi, začlenila pařísky sluneční. “Domnávám se, že muži vás najde někoho, kdo by se k tomu propojil?”

“Stedman seděl dosud, kde ho zanechal — samoten. Jda kolem něho, prones lord Montalien pouze dvě slova:

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině. Co vás se týká, musíte vše zářidit do svého. Budete ji odtud vyprovázeni?”

“Uděláme to takto: Odjedu zítra prvním vlakem do Londýna,

vyhledám a vyjedem vše s mužem, kterého potřebujeme, zaopatřím zvláštní povolení — k jemu upomjenou, následující den budou oddavy. Miss Warrenová může odjeti ztřířejším večerním vlakem, a zustání někde v bytu až k naznačené hodině